

[V. S. Petersen.]
 „bemidlede“ i Sygekasselovens Forstand. Desværre har den højtærede Minister forladt sit Standpunkt, jeg synes med en Hastighed, der turde være en Rekord i danske Hastighedsløb. Hvis Ministeren havde haft blot den fjerneste Indflydelse indenfor sit Parti og havde staaet fast paa denne Del af sit Lovforslag, vilde han have kunnet samle et Flertal her i Salen om disse meget fornuftige Bestemmelser, som stod i det fremsatte Lovforslag, men desværre har vi set, at den højtærede Sundhedsminister forholdsvis hurtigt er gaaet fra sit Lovforslag og nu staaer paa en helt anden Maade.

Jeg sagde, at jeg i Konklusionen i nogen Grad kunde være enig med den ærede Ordfører (Chr. Søgaard), men ikke i Præmisserne, jeg har nemlig ikke ladet mig dupere af Resultatet af den Afstemning, der under Udvalgsarbejdet har fundet Sted indenfor Kasserne med bemidlede Medlemmer. Hele det Spørgsmaal kan stilles op paa en helt anden Maade, saaledes at man bliver klar over, at der i Virkeligheden foregaar en særdeles stærk Flugt indenfor de statsanerkendte Sygekasser med Hensyn til at opretholde bemidlede Afdelinger. Jeg erindrer om, at der findes 1 653 statsanerkendte Sygekasser, der alle siden 1915, eller saa længe de har eksisteret, har haft Adgang til at oprette bemidlede Afdelinger. En hel Masse af disse Sygekasser har ikke anvendt denne Ret, antagelig fordi de paa Forhaand vidste, at Resultatet for saadanne bemidlede Afdelinger vilde blive særdeles kummerligt, de vilde sikkert ikke kunne bære sig med det Kontingent, som de efter Loven skal have. Andre har prøvet paa at oprette saadanne bemidlede Afdelinger, men har atter opgivet det, antagelig efter de Erfaringer, som de første har høstet. Tilbage bliver 739 Kasser, som endnu har Afdelinger med bemidlede Medlemmer. Af disse 739 Kasser er der kun 384, som paa Forespørgsel har svaret, at de ønsker at opretholde den bemidlede Afdeling. Det er jo ikke noget stort Tal af 1 653.

Af de 384 Kasser er der 356, som samtidig ønsker fælles Kassebeholdning med den ubemidlede Afdeling, den statsanerkendte Sygekasse. Nu har man i Udvalget prøvet paa at fortælle mig, at det har været en særdeles lukrativ Forretning for de anerkendte Sygekasser at have saadanne bemidlede Afdelinger, de har givet, jeg tror, der blev sagt 90 000 Kr. i Overskud i 1927 (*Johannes Lou: 1926*). Det var vist 1927, men jeg vil gerne føje det ærede Medlem, det bliver vist det eneste Punkt,

hvor jeg kan føje ham. Dette Tal 90 000 duperer mig imidlertid heller ikke. Vi maa nemlig stadig huske paa, at saaledes som Forholdene hidtil har ligget, er det kun de anerkendte Sygekasser, der paa Forhaand har kunnet regne nogenlunde med, at de bemidlede Afdelinger vilde kunne bære sig; af dem, der kom ind som bemidlede, var der nogle, som kun havde svag Sandsynlighed for at blive syge, og man har hidtil haft Adgang til at læsse, om jeg saa maa sige, de mindre gode Liv over paa Fortsættelseskasserne og beholde de forholdsvis gode Forsikringer indenfor selve Kassen. Paa den Maade kan man sagtens naa at faa Overskud. Naar 356 Kasser af de 384 har ønsket at have fælles Formue med den ubemidlede Afdeling, tror jeg ikke, det er for at hjælpe den ubemidlede Afdeling, for den Adgang havde de bemidlede Kasser alligevel, selv om de havde særskilt Formue og førtes ganske særskilt fra de ubemidlede Kasser. Der er intet, som forbyder en ubemidlet Afdeling at modtage Gaver, og der er intet, som forbyder en bemidlet Afdeling at give saadanne Gaver. Naar man har ønsket i Fremtiden at have fælles Formue med den ubemidlede Afdeling, tror jeg, det er, fordi den bemidlede Afdeling i givet Tilfælde, naar Risikoen melder sig, vil have Ret til at bruge af den ubemidlede Afdelings Formue. Men der synes jeg, vi er inde i et Misforhold. Det skulde vel ikke være saaledes, at det er de ubemidlede Medlemmer, der i de statsanerkendte Sygekasser skulde støtte de bemidlede. Jeg tror imidlertid, Tendensen gaar i den Retning i Fremtiden. Naar vi ser hen til den Skjalpejagt, som for Tiden foretages indenfor Sygekasserne med det ædle Formaal at faa smidt saa mange Medlemmer ud som muligt, at faa smidt de rene Lønarbejdere, der ude i Landdistrikterne kun har ca. 2 000 Kr. pr. Aar og i København 3 150 Kr. eller 3 500 Kr., ud af Kasserne, vil det betyde, at de bemidlede Afdelinger i Fremtiden i større Grad end hidtil vil faa Medlemmer, der ogsaa maa tegne sig for Dagpengeforsikring. Der ligger den store Risiko. Jeg tror derfor, at det er det Forhold, de paagældende bemidlede Afdelinger har haft i Tanke, da man fastholdt at ville have fælles Formue, fælles Kassebeholdning med de ubemidlede Afdelinger. Hvis man er sikker paa, at det er det omvendte, kunde jeg godt tænke mig, at man mellem anden og tredie Behandling af dette Lovforslag og uden at spille ret mange Gange 24 Timer kunde enes om en Form, hvorefter